

APARENTS CONTRADICCIONS

Fa temps que espero aquest moment. D'aquí poc, tot canviarà, o més ben dit, tot tornarà a la normalitat. obro els ulls i la llum matinera que entra per la finestra m'encega la vista durant uns instants. Miro el rellotge de busques que hi ha penjat a la paret. Les vuit i quatre minuts del matí. D'aquí poc ella vindrà seguint la monòtona rutina de cada dia. Recordo que avui és l'últim dia que ens veurem. Simultàniament, una emoció vigorosa se m'acumula a la panxa em fa sentir més viu que mai. És una barreja entre vitalitat i melangia. Mira, ja ha arribat.

- Deus estar content oi, Ernest? Avui és el teu últim dia a l'hospital.

És la Neus, la infermera que m'ha estat cuidant durant aquests últims quatre anys de la meua vida. És curiós, però no la vull tornar a veure. Li agraeixo de tot cor la seva paciència i el seu bon humor constant però, la seva amistat, només la puc relacionar amb hores de dolor i patiment després de dures sessions de quimioteràpia. No cal pensar més en el turment d'aquesta malaltia. A partir d'ara, necessito començar a viure de veritat.

Els meus pensaments es trenquen amb un so raspós de tos seca i profunda. Segurament s'acaba de despertar. La meua companya d'habitació es diu Greta i el seu únic ronyó no pot resistir gaire més. En necessita un altre urgentment, però les reserves d'òrgans estan sota mínims. No hem parlat massa durant aquest temps, però, des del primer dia que la vaig conèixer, m'ha impressionat la seva capacitat de resiliència. Va ser frustrant veure com, fa un mes, va celebrar la majoria d'edat en unes condicions que ningú es pot arribar a imaginar. Només té dos anys menys que jo, i l'únic regal que va rebre van ser hores d'anàlisi i rehabilitació.

La panxa em comença a remugar, m'aixeco del llit i em vesteixo. Em miro al mirall, avui em veig guapo. Durant aquest temps he comprovat que l'estat d'ànim influeix en gran mesura a la manera com ens mirem al mirall. M'arreglo els cabells amb una mica de gomina, recullo els últims llibres de la tauleta de nit i, juntament amb el pijama que m'acabo de treure, ho poso tot dins de la maleta. M'acomiedo de la Neus agraint-li tot el que ha fet per mi. També dic adeu a la Greta, però intento que sigui un acomiadament ràpid. No vull passar més estones amb ella. No suportó veure-la patir.

Caminant pels passadissos blancs de l'hospital només veig persones atrafegades anant amunt i avall amb un ordre metòdic que, després de quatre anys, encara no soc capaç d'entendre. Semblen clons, tots amb la mateixa indumentària: bates, safates verdes, papers i pastilles. Admiro la seva feina. Jo no seria capaç d'estar-me tantes hores presenciant la misèria d'altres persones. A més, no suportaria haver d'anar repetint contínuament una mentida esfereïdora.

- Tot anirà bé.

El que realment m'agradaria és treure'm de sobre aquesta olor característica a hospital. És una barreja entre sopa de verdura i desinfectant, una conseqüència que es produeix quan sanitat i malaltia viuen juntes.

Finalment arribo a l'entrada. Com cada dia, hi ha gent esperant, ambulàncies que van i venen i lliteres d'aquí cap allà. Una petita satisfacció interior m'arriba al cor quan, entremig de tot l'enrenou, veig les cares somrients d'una parella. Acaben de tenir el seu primer fill. Deixo la maleta al costat dels seients de l'entrada principal de l'hospital i, mentre espero que el meu amic em vingui a

buscar, faig una ullada a les notícies que retransmeten en aquests moments per la tele.

Em sorprèn una notícia que diu: “Fort terratrèmol a la Xina provoca un centenar de morts i més de deu mil desapareguts”. Fa molta pena pensar que milers de persones hauran de reconstruir altre cop les seves vides sense gairebé cap mena de recursos. Els podria ajudar si creés una campanya per recollir diners i menjar.

De cop, les meves cabòries es dissipen per culpa d'uns crits que es comencen a escoltar a la llunyania. Són d'un home. Els xiscles animals i ferotges s'apropen de mica en mica. Al mateix temps, sento una petita opressió al pit, pur instint de supervivència. Mentre s'aproxima, les cares de la gent es van girant encuriosides per presenciar una escena que els entretindrà. El veig entrar per un passadís de la dreta. És un noi d'uns trenta anys, camina coix i amb una mà s'amaga el rostre. Els crits són tan forts que m'eixorden, em molesten i fan que no pugui pensar amb claredat. Em fixo que els seus brams van acompanyats de llàgrimes i brusques paraules d'incomprensió. L'infermer del seu costat, que segurament l'està acompanyant cap a una sala on li faran un seguit de proves i revisions, ha de suportar la gran quantitat d'insults que està rebent. Primer, aquell home insulta l'infermer, després s'insulta a si mateix i, finalment, ho acaba fent a la vida en general. Un sobtat impuls m'inclina a anar cap a ell per consolar-lo. De seguida, però, em desfaig d'aquest pensament. Qui soc jo per posar-me a la vida dels altres? A més a més, segur que m'hagués acovardit amb els seus comentaris que, a la vegada, m'haurien fet riure.

- I tu què n'has de saber del dolor que estic patint, hòstia!

Per sort meva, just en aquest moment arriba el meu amic, en Fèlix, amb el casc de la moto a la mà. Em veu i em somriu. Aquest petit gest em fa feliç. Sortim de l'hospital, pugem a la moto i l'espetec del motor em fa sentir més viu que mai. Girem a l'esquerra a la primera rotonda i enfilem una llarga carretera fins al centre de la ciutat. Miro endarrere per veure com cada vegada l'hospital es fa més petit. M'allunyo de la terrorífica presó on, durant les vint-i-quatre hores del dia, hi ha hagut persones que m'han cuidat i han treballat dur per salvar-me la vida.

L'aire fresc llisca per les meves galtes. Aquesta sensació em fa recordar a quan era petit i viatjava amb els meus pares. Ens passàvem llargues hores dins del cotxe i, sense que em veiessin, intentava treure el cap per la finestra per sentir la força del vent a la cara. El món s'aturava per uns instants, com m'està passant ara mentre en Fèlix condueix la moto. Entrem a la ciutat. Tot continua com sempre: els clàxons dels cotxes sonant sense parar, pel carril bici patinets elèctrics que avancen tot esquivant algun vianant despistat i, sobretot, les grans riuades de gent que passegen amunt i avall per davant de les botigues. El fet que hi hagi tantes persones, fa que em torni a venir al cap la imatge del desastre de la Xina. És ben bé que m'ha impactat. Tot d'una, sento una remor al meu darrera. Em giro. Una senyora gran ha caigut i tot el que havia comprat se li ha escampat pel terra. Sembla que li costi aixecar-se, i m'enfado quan veig que menys gent del que m'esperava l'ajuden a posar-se dreta. Estic a punt de dir a en Fèlix que pari, però girem ràpidament unes cantonades i l'instint que he tingut fa uns moments s'esvaeix amb la cridòria de la gent.

Finalment, arribem al pis. És una mica antiquat, però per un grup de persones joves ja serveix. De fet, no hi ha gaires més opcions. El meu pare viu a una ciutat a uns quaranta-cinc quilòmetre d'aquí. Quan la meva mare va morir, ell es va

quedar a allà. Ja és gran i convé que no surti de casa si no és imprescindible. En Pau, que és el meu germà, i jo, vam venir a viure en aquest pis juntament amb en Fèlix, un amic seu amb qui em vaig avenir molt ràpidament. Obro la porta. L'olor és la mateixa. El primer que faig és estirar-me al sofà. Ningú pot arribar a imaginar-se el plaer d'estirar-se en ell quan fa quatre anys que no ho fas. En Pau no hi és. En Fèlix diu que està treballant. Penso si val la pena anar-lo a veure ara mateix, però tant a en Fèlix com a mi ens fa mandra tornar a agafar la moto.

- Total, ja el veuràs al vespre. – em diu ell.

Després de dinar espaguetis amb tomàquet i carn a la planxa surto a fer un vol. Vivim als afores de la ciutat, i dos-cents metres del pis es troba el meu lloc preferit. És un camí de terra envoltat per extensos camps i prats on hi tens la sensació d'estar vivint en un poble en comptes d'una ciutat. Abans de tenir la malaltia hi anava sovint per descansar i relaxar-me. La natura té aquest poder, quan la cuides i t'adones de la seva presència, ella et torna l'amor que li has donat. Això em fa recordar que hauria de començar a planejar la recollida de fons per les persones afectades pel terratrèmol, però decideixo que ja m'hi dedicaria al vespre.

A pocs metres de l'entrada del camí, veig un grup de joves. Estan molt junts entre ells. Instantàniament, penso si és millor agafar una drecera, però decideixo seguir recte. No semblen perillosos. A mesura que m'hi acosto m'adono que són una mica més petits que jo, almenys en alçada. Sento plors. M'hi aproximo una mica més. No pot ser. Observo des d'una certa distància un nen petit al terra. Es tapa la cara amb les mans i no deixa de cridar al seu pare. No ho puc suportar. Accelero el ritme i entro al camí tot deixant aquella situació enrere. Aquesta reacció espontània és fruit de la por que em fa reviure èpoques passades que

creia enterrades des de fa temps. Camino amb el cap mig cot, no puc parar de pensar en el nen. També penso en els nois que l'envoltaven i, al mateix temps, em sorgeixen una sèrie de dubtes. Realment són ells els qui l'han fet plorar? O simplement l'estaven ajudant?

Inesperadament, sento algú que em crida darrera meu.

- Ei, Ernest. Quant de temps, no?

És la Marta. Quina il·lusió! Era la meva millor amiga a primària. Anàvem junts a tot arreu i no ens separàvem mai. Tot parlant, vam recordar un dia quan el tutor ens va enxampar intercanviant preguntes d'un test. A l'hora del pati ens va fer quedar a classe i ens va dir que havíem de decidir si preferíem que ens posés un zero a l'examen o si trucava als nostres pares. Mirant-ho amb perspectiva, la meva resposta em fa riure.

- Jo prefereixo un gomet vermell.

Vam estar parlant durant uns minuts, però ràpidament vam reprendre els nostres camins. M'havia anat molt bé aquesta trobada, tant, que fins i tot ja ni me'n recordava del nen que plorava a l'inici del camí.

Segueixo caminant. Els arbres que s'alcen al meu voltant són imponents i tinc la sensació que són ells els qui em marquen el camí a seguir. Aprofito per respirar aire pur i gaudir de la naturalesa. Em reitero al pensar que l'hauríem de cuidar més. El canvi de terra a asfalt m'informa que estic arribant al final. El plaer és immens quan escolto piular uns ocells blancs que estan dalt d'un arbre. Mai abans havia gaudit tant d'aquesta passejada. Em sento lliure, i no vull que això s'acabi.

No veig el cotxe que s'aproxima. El xerric intens de les rodes intenten evitar inútilment un desenllaç inevitable. Un cop sec, la mort. Els ocells alcen el vol i marxen lluny, molt lluny, fins a desaparèixer.

El funeral va ser molt dolorós. Gemecs i llàgrimes enterbolien l'ambient, com gotes d'aigua que rellisquen en una finestra d'un dia fosc de tempesta. La fisonomia del pare no es podia descriure, i en Pau plorava desconsoladament com mai l'havia vist abans. Des de la distància, veig que ningú no sap què dir en moments com aquests per consolar-los. Només expressen la pura realitat.

- No era el moment, no s'ho mereixia.

Fa pocs dies, mentre esperava a en Fèlix a l'hospital, em preguntava qui era jo per posar-me a la vida dels altres. És curiós, però és just el que ha passat. Quan vaig complir la majoria d'edat, des de l'hospital em van demanar que firmés uns papers on declarés què volia que se'n fes del meu cos quan em morís. Tot el personal de l'hospital, dos anys enrere, es pensaven que la meva mort era inevitable. Inexplicablement, les expectatives basades principalment en estadístiques no es van acabar complint en aquell moment.

Ara sé que vaig triar l'opció correcta. El ronyó que fa uns dies pertanyia al meu cos, en aquests moments el té la Greta, però ja no sé si dir que em pertany a mi o a ella. No té importància. Descobreixo que, per primer cop, encara que sigui *post mortem*, el meu acte solidari ha ajudat a una persona per qui sentia molta compassió. Desitjava de tot cor que es recuperés aviat. Em sento trist, estic mort, però, tot i que sembli una contradicció, també soc feliç. La meva vida, en aquests moments, la té una altra persona. Segurament, si hagués parlat durant un parell

de minuts més amb la Marta el meu desenllaç hauria sigut diferent, però potser el de la Greta també. No som eterns, ni tot surt sempre com ens pensem, però ara veig amb evidència que hi ha un aspecte que sí que podem controlar mentre encara estem vius, la nostra solidaritat envers els altres. Em venen el cap diferents persones: l'home coix que cridava a l'hospital, la senyora gran recollint tot el que se li havia caigut al terra i el nen petit plorant a l'inici del camí. Els hauria d'haver ajudat, però ja no hi soc a temps. Quan vaig entrar al pis, en Fèlix i jo no vam voler tornar a agafar la moto, un altre error. Em sap greu que en Pau no m'hagués vist feliç fora de l'hospital, però ara ja no puc tornar a parlar amb ell mai més.

Mai sabré si és per casualitat o no, però en Pau ha iniciat una campanya per ajudar a totes les persones afectades pel terratrèmol de la Xina. La solidaritat, d'alguna manera o altra, ens uneix a tots. M'adono que el compromís envers la societat no es pot aplaçar. Si volem canviar el futur, s'ha d'actuar en el present, i s'ha de fer quan encara s'hi és a temps.